

Argumenterne for at nægte Peking-regimet adgang til FN var ligeledes gentagelser fra tidligere år, nemlig at Peking-regeringen var kommet til magten ved vold og opretholdt magten ved vold og derfor ikke var det kinesiske folks sande repræsentant, at Peking-styret ikke opfyldte pagtens krav om at ville forfølge dets mål ved fredelige midler, men tværtimod både i ord og handling havde vist, at det ikke gik af vejen for at anvende voldelige midler, samt at det ikke kunne godtages at Formosa-Kina skulle udelukkes fra FN.

Selv om debatten således stort set fik et forløb, der svarede til det velkendte mønster fra tidligere år, kan der dog måske være grund til at pege på, at en række afrikanske lande, der stærkt understregede den betydning, de tillagde deres diplomatiske, politiske og økonomiske forbindelser med Peking-Kina, og den betydning, dette styre efter disse landes formening har spillet og fortsat vil spille i kampen mod imperialismen og for løsningen af udviklingslandenes problemer, samtidig lod forstå, at de kun ugerne så Formosa-styret udstødt af organisationen. To-Kina tanken, som går ud på, at både Formosa og folkerepublikken bør have sæde i FN, syntes således at have en vis støtte hos en række lande inden for den afrikanske gruppe.

Det er endelig værd fra debatten at bemærke, at Sovjetunionens indlæg var meget afdæmpet og ikke som tidligere år fremhævede Peking-Kina som en stor fredselkende nation, ligesom indlægget ej heller indeholdt tidligere tiders bitre angreb på USA.

Bistand i anledning af naturkatastrofer.

(Dagsordenens punkt 83 og 85).

Plenarforsamlingen vedtog to resolutioner i anledning af de store naturkatastrofer, der har ramt Jugoslavien (Skoplje) og landene i det caribiske område. I resolutionerne gives der udtryk for deltagelse med de ramte lande, og der rettes en opfordring dels til medlemslandene, dels til FN's forskellige organer om at yde bistand til det hjælpearbejde, som disse katastrofer har gjort nødvendigt.

Medens resolutionen om Jugoslavien fulg-

te de for sådanne resolutioner gængse retningslinier, gav det fra latinamerikansk side oprindeligt fremsatte forslag om bistand til landene i det caribiske område anledning til visse principielle betænkeligheder, idet det var formuleret i et sådant sprog, at der kunne opstå frygt for, at generalsekretæren skulle kunne blive stillet overfor anmodninger, der oversteg organisationens finansielle evner. I denne anledning indbragte Finland på de nordiske landes vegne et ændringsforslag i plenarforsamlingen, der gjorde det klart, at opfordringen til generalsekretæren om at yde bistand alene rettede sig imod de for ham tilgængelige ressourcer. Dette forslag blev accepteret af den latinamerikanske gruppe, og resolutionen blev derefter vedtaget enstemmigt med det nordiske ændringsforslag.

Optagelse af nye medlemmer i De Forenede Nationer.

(Dagsordenens punkt 86).

Efter at sikkerhedsrådet den 16. december havde gennemgået Zanzibars og Kenyas ansøgninger om optagelse i De forenede Nationer og enstemmigt anbefalet de to landes medlemskab, vedtog generalforsamlingen samme dag med akklamation at optage dem som organisationens 112. og 113. medlem.

Østrig bød på Belgiens, Danmarks, Finlands, Frankrigs, Hollands, Irlands, Luxembourg, Norges, Spaniens, Sveriges og Tyrkiets samt egne vegne de to nye stater velkommen i verdensorganisationen.

Bidrag til FN's højkommissær for flygtninge.

Under forsæde af en af plenarforsamlingens vicepræsidenter, Mr. Adnan Kural, afholdtes den 29. november 1963 den årlige konference, hvorunder FN-medlemslande giver tilsagn om bidrag til FN's højkommissær for flygtninge.

Efter at vicepræsidenten med en kort tale hvori han understregede betydningen af det humanitære arbejde, som FN udførte på dette område, havde åbnet mødet, redede gjorde højkommissæren i et kort indlæg for kommissariatets finansielle situation. Han